

**List pasterski Biskupa Siedleckiego
KAZIMIERZA GURDY
na Wielki Post 2018 r.**

**Czcigodni Księża, Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Bracia i Siostry!**

Obrzędem posypania głów popiołem w minioną środę, weszliśmy w okres Wielkiego Postu, rozpoczynając tym samym duchową walkę o nasze trwanie w przymierzu z Bogiem. Przymierzu, czyli we wzajemnej jedności obwarowanej zobowiązaniami. Z historii zbawienia znamy kilka przymierzy zawieranych przez Boga z człowiekiem. Pierwsze czytanie dzisiejszej liturgii słowa przypomina nam o przymierzu z Noem, kiedy to Bóg zapowiedział, że już nigdy więcej nie zniszczy niewiernej ludzkości w wodach potopu. Znane jest nam przymierze zawarte po wyjściu Izraelitów z niewoli egipskiej, na Górze Synaj, ale i ono zostało zerwane z powodu niewierności Ludu Wybranego. Ostatnie i najdoskonalsze przymierze dokonało się w Jezusie Chrystusie, w Jego ofierze na drzewie krzyża. To przymierze, zawarte we krwi Chrystusa jest trwałe, nierozzerwalne i wieczne. My wszyscy wchodzimy w to nowe przymierze z Bogiem i stajemy się jego uczestnikami przez sakrament chrztu świętego. W tym sakramencie zostajemy obmyci z grzechu pierworodnego, otrzymujemy łaskę dzięciństwa Bożego, a przyjmując go zobowiązujemy się do zachowania wierności Bogu, czyli wierności Jego przykazaniom, z których najważniejsze jest przykazanie miłości Boga i bliźniego.

Trwanie w przymierzu zawartym przez nas z Bogiem w sakramencie chrztu, nie jest dla nas łatwe. Bóg pozostaje wierny wobec nas. On zachowuje warunki przymierza, obdarza nas swoją miłością, czuwa nad nami, prowadzi nas swoimi drogami i traktuje nas jako swe umiłowane dzieci. Nam jednak trudniej dochować warunków przymierza. Nie zawsze bowiem jesteśmy Bogu wierni: czasem zdradzamy Go, odchodzimy od Niego, szukamy zwodniczych miłości, krocymy własnymi drogami, nie traktujemy Boga jako naszego Ojca, popełniamy grzechy, które są naszą niewiernością wobec zobowiązań chrzcielnych. Dlatego czterdziestodniowy czas Wielkiego Postu jest nam dany po to, abyśmy zmienili swoje niewłaściwie przyzwyczajenia, zapanowali nad złymi zachowaniami oraz pokonali grzech, odnawiając nasze przymierze z Bogiem w sakramencie pokuty i pojednania.

Na tej drodze powrotu do Ojca, a także pogłębiania i umacniania przymierza zawartego z Bogiem w sakramencie chrztu świętego, wzorem i przewodnikiem ma być

dla nas Chrystus. To On przecież pościł na pustyni i pokonał pokusy złego ducha, ucząc nas poskramiać naszą pychę. On pokonał grzech przeprowadzając nas ze stanu grzechu do stanu łaski. On też ukaze nam drogę zwycięstwa nad śmiercią i otworzy nasze serca na przyszłe zmartwychwstanie, gdy gorliwiej i uważniej - w tym w okresie Wielkiego Postu - będziemy słuchać Bożego słowa i uczestniczyć w tajemnicy Eucharystii, gdy staniemy się wiernymi uczestnikami rekolekcji parafialnych, podejmiemy post, znajdziemy więcej czasu na modlitwę, na udział w nabożeństwach Drogi Krzyżowej i Gorzkich Żali. Gdy przystąpimy - jeśli nasza sytuacja życiowa nam na to pozwala - do sakramentu pokuty, otrzymamy rozgrzeszenie i przyjmiemy Komunię świętą, a także damy jałmużnę. Chciejmy to Chrystusowe przewodnictwo przyjąć, zaakceptować je i jemu się poddać, bo nie znajdziemy w życiu lepszego Przewodnika! Wykorzystajmy ten wielkopostny czas dla dobra nas samych, naszych rodzin, prosząc by odrodziła się w nich na nowo miłość małżeńska i rodzinna. Dla budowania dobra w naszych wspólnotach parafialnych, aby zapanowała w nich większa gorliwość i troska o uczestnictwo w Eucharystii, tajemnicy naszego zbawienia. Czas Wielkiego Postu niech posłuży na budowanie dobra w naszej wspólnocie diecezjalnej, przeżywającej Jubileusz 200 lat istnienia, jak również w naszej Ojczyźnie, która świętuje setną rocznicę odzyskania niepodległości, a obecnie znalazła się pod prężeniem niesprawiedliwych oskarżeń.

Drodzy Bracia i Siostry!

Rozpoczynając czas Wielkiego Postu nie czynimy tego w oderwaniu od naszej diecezjalnej historii. Wręcz przeciwnie, czujemy się w niej zakorzenieni i pragniemy być jej kontynuatorami. Stąd też odwołujemy się - szczególnie w tym Roku Jubileuszowym - do tradycji, z których wyrastamy. Sięgamy do fundamentów, na których budujemy naszą teraźniejszość i przyszłość.

Patrząc na dzieje naszego Kościoła Siedleckiego widzimy, że dla naszych braci i sióstr żyjących przed nami, okres Wielkiego Postu był także czasem walki z grzechem. Nie zawsze walki wygranej, bo zdarzały się porażki, ale nigdy nie było rezygnacji z walki o wierność Chrystusowi i Jego Ewangelii. Czasem była odczuwana jakaś wewnętrzna bezsilność, ale nie rezygnacja z podejmowania walki. Nasi przodkowie mieli też bardzo klarowną hierarchię wartości. Wiedzieli co jest dobre, a co jest złe, dlatego nie nazywali zła dobrem. Grzech nazywali grzechem i wiedzieli, że on niczego dobrego w życiu człowiekowi nie przyniesie, nikogo nie uszczęśliwi. Mieli dobrze uformowane sumienia, które kształtowali nie według ludzkich opinii, ale według Bożego Prawa, według Dekalogu. Pozostają dziś oni dla nas wzorem życiowej mądrości. Bo mądrym jest ten, kto potrafi rozróżnić dobro od zła i za dobrem podążać, choćby trzeba było za nie cierpieć. Potrzeba nam, abyśmy w tym czasie przygotowania do świąt paschalnych, zweryfikowali naszą hierarchię wartości, byśmy popatrzyli w głąb naszych sumień i formowali je według Bożego zamysłu.

W ciągu 200 lat istnienia naszej diecezji okres czterdziestodniowej pokuty był czasem intensywnej modlitwy, postu i jałmużny. Dla naszych przodków modlitwa była codzienną radością. Jej świadkami są błogosławieni Męczennicy z Pratulina, a także nasze babcie i nasi dziadkowie. Oni napełniali nasze domy modlitwą. Rozbrzmiewały w nich od rana do wieczora modlitwy zanoszone do Boga przez wstawiennictwo Matki Bożej i naszych świętych. Modlitwa różańcowa była modlitwą codzienną, a w czasie Wielkiego Postu w rytm tygodnia włączane było nabożeństwo Drogi Krzyżowej i Gorzkich Żali. Dzisiaj czasem trudno jest nam znaleźć na nie czas. Jeśli nie możemy w nich uczestniczyć w naszych kościołach, zachęcam by modlić się, jeśli to możliwe, w naszych domach. Jezus 40 dni przed rozpoczęciem publicznej działalności przebywał na pustyni na rozmowie z Ojcem. Od modlitwy, od naszego kontaktu z Bogiem, zależy przeżywanie naszej codzienności, naszych trudów i naszej radości.

Nie zapominajmy w tym czasie o poważnym potraktowaniu dni wyznaczonych na post. Zachowajmy piątek jako dzień umartwienia. Mówmy swym wnukom i dzieciom, dlaczego w piątek nie spożywamy pokarmów mięsnych i jemy mniej niż w inne dni oraz dlaczego rezygnujemy w tym dniu z udziału w zabawach. Dla nas ludzi wierzących w Chrystusa nie mogą być obojętne nasze pobożnościowe tradycje, które kształtowały poprzednie pokolenia i mogą dobrze ukształtować nas i tych, którzy przyjdą po nas.

W podobny sposób trzeba, abyśmy potraktowali również jałmużnę, czyli umiejętność przychodzenia z pomocą potrzebującym. Historia naszego Kościoła diecezjalnego daje nam wiele przykładów duchownych i wiernych świeckich, którzy nie byli obojętni na trudną sytuację materialną innych osób. Potrafili się dzielić tym co posiadali, chociaż sami często mieli niewiele. Chciałbym w tym miejscu wskazać na postać biskupa Ignacego Świrskiego. Znany był szczególnie w Siedlcach, ale nie tylko, właśnie z tego, że nigdy nie pozostawił bez pomocy potrzebujących. Praktykowanie chrześcijańskiej caritas i wszelka pomoc bliźniemu była jego pasją życia. Dnia 24 marca br. - w przededniu 50 rocznicy śmierci tego Ojca Ubogich, jak nazywano biskupa Ignacego - rozpocznie się jego proces beatyfikacyjny. Już dziś proszę wszystkich o modlitwę, aby zakończył się on potwierdzeniem świętości jego życia. Niech przykład jego życia pobudza nas do dostrzegania wokół siebie ludzi potrzebujących i przychodzenia im z konkretną pomocą.

Drodzy Bracia i Siostry!

Rok Jubileuszowy, który przeżywa nasza wspólnota diecezjalna, jest rokiem szczególnej łaski. Dlatego też zwróciłem się do Stolicy Apostolskiej z prośbą, aby wierni mogli uzyskać dar odpustu jubileuszowego. Pragnę z radością poinformować, że Penitencjaria Apostolska przychyliła się do tej prośby i udzieliła daru odpustu zupełnego:

- uczestnikom uroczystości jubileuszowych, które odbędą się w wyznaczone dni czerwcowe w Janowie Podlaskim i w Siedlcach, a następnie we wszystkich parafiach w diecezji;
- a także wiernym, którzy do 8 grudnia br. będą nawiedzać następujące kościoły:
 - Katedrę pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Siedlcach
 - Bazylikę Mniejszą w Kodniu, Leśnej Podlaskiej i Parczewie
 - Kolegiatę w Janowie Podlaskim, Łukowie i Garwolinie
 - Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Białej Podlaskiej
 - Sanktuarium Maryjne w Orchówku i w Woli Gułowskiej
 - oraz Sanktuarium Błogosławionych Męczenników Podlaskich w Pratulinie.

Warunkiem dostąpienia odpustu jest przystąpienie do sakramentu pokuty i Komunii św., całkowite wewnętrzne oderwanie się od grzechu, a także modlitwa w intencjach Ojca Świętego. Uzyskane odpusty można ofiarować za siebie lub za zmarłych. Zachęcam zatem do korzystania z tych darów, jakie ofiaruje nam Kościół ze swego skarbcza.

Na zakończenie pragnę podziękować wszystkim księżom i wiernym świeckim za nabywanie cegiełek i ofiary do puszek na rzecz budowy Domu Pielgrzyma w Pratulinie oraz za ofiary składane dzisiaj na tacę, które są przeznaczone na wydatki związane z przygotowaniem centralnych uroczystości jubileuszowych.

Na czas przeżywania Wielkiego Postu, czas umacniania przymierza z Bogiem i przygotowania do Świąt Wielkanocnych, z serca wszystkim błogosławię: w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 118/2018

Siedlce, dnia 15 lutego 2018 r.

List pasterski należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej, w I niedzielę Wielkiego Postu, dnia 18 lutego br.